

Sygn. akt V CSK 562/17

POSTANOWIENIE

Dnia 17 kwietnia 2018 r.

Sąd Najwyższy w składzie:

SSN Anna Kozłowska

w sprawie z powództwa J.M.

przeciwko S.C.

z udziałem interwenienta ubocznego Towarzystwa Ubezpieczeń i Reasekuracji „W”
S.A. z siedzibą w W.

o zapłatę,

na posiedzeniu niejawnym w Izbie Cywilnej w dniu 17 kwietnia 2018 r.,

na skutek skargi kasacyjnej powódki

od wyroku Sądu Apelacyjnego we W.

z dnia 27 kwietnia 2017 r., sygn. akt I ACa [...] /17,

- 1. odmawia przyjęcia skargi kasacyjnej do rozpoznania,**
- 2. nie obciąża powódki kosztami postępowania kasacyjnego,**
- 3. przyznaje radcy prawnemu S.M. od Skarbu Państwa (Sądu Apelacyjnego we W.) kwotę 2700 (dwa tysiące siedemset) zł, podwyższoną o stawkę podatku od towarów i usług, tytułem wynagrodzenia za pomoc prawną udzieloną powódce z urzędu w postępowaniu kasacyjnym.**

UZASADNIENIE

Sąd Najwyższy przyjmuje skargę kasacyjną do rozpoznania, jeżeli w sprawie występuje istotne zagadnienie prawne, istnieje potrzeba wykładni przepisów prawnych budzących poważne wątpliwości lub wywołujących rozbieżności w orzecznictwie sądów, zachodzi nieważność postępowania lub skarga kasacyjna jest oczywiście uzasadniona (art. 398⁹ § 1 k.p.c.). Tak ujęta instytucja tzw. przedsądu jest zgodna z normami konstytucyjnymi, a także ze sformułowanymi przez Radę Europy zaleceniami wprowadzenia środków ograniczających dostęp do sądu najwyższego szczebla.

Skarżąca we wniosku o przyjęcie do rozpoznania wniesionej skargi kasacyjnej powołała przesłanki z art. 398⁹ § 1 pkt 1, 2 i 4 k.p.c. Analiza wywodów zawartych w skardze kasacyjnej prowadzi do wniosku, że przesłanki te w sprawie nie zachodzą.

Wskazując na występowanie w sprawie istotnego zagadnienia prawnego skarżąca sformułowała zapytanie, czy w sprawie przeciwko osobie będącej adwokatem możliwy jest udział w charakterze interwenienta ubocznego ubezpieczyciela w sprawie, w której stroną przeciwną jest osoba, z którą nie wiązał tego adwokata jakiegokolwiek stosunek umowny. Tak przedstawiony problem nie wypełnia przesłanki z art. 398⁹ § 1 pkt 1 k.p.c. Skarżąca kwestionuje udział w sprawie Towarzystwa Ubezpieczeń i Reasekuracji „W” S.A. w W., jako interwenienta ubocznego po stronie pozwanego. W związku z tym zauważa się, że pozwany, będący adwokatem, był objęty obowiązkowym ubezpieczeniem odpowiedzialności cywilnej adwokatów, a potwierdzenie zawarcia takiego ubezpieczenia wynika z akt sprawy (k. 43). Ubezpieczenie powyższe obejmuje szkody wyrządzone w następstwie działania lub zaniechania podczas wykonywania czynności adwokata, a taką czynność, dokonaną podczas pełnienia obowiązków obrońcy z urzędu, wskazała powódka formułując powództwo o zapłatę zadośćuczynienia. Nie jest to, więc, jak twierdzi skarżąca każda, dowolna czynność pozwanego, ale czynność związana z jego działaniem, jako zawodowego pełnomocnika. Ponadto wskazana wątpliwość nie stanowi uniwersalnego problemu

prawnego, którego wyjaśnienie może się przyczynić do rozwoju prawa, a tylko taki problem może być uznany za istotne zagadnienie prawne.

Powołując się na potrzebę wykładni przepisów prawnych budzących poważne wątpliwości lub wywołujących rozbieżności w orzecznictwie sądów skarżąca podała, że w sprawie „istnieje potrzeba wykładni art. 123 § 1 pkt 1 k.c. budzącego poważne wątpliwości i wywołującego rozbieżności w orzecznictwie sądów, które zostaną przedstawione w dalszej części w uzasadnieniu skargi kasacyjnej”. Odnosząc się do powyższego przypomnieć należy, że przytoczenie podstaw kasacyjnych i ich uzasadnienie (art. 398⁴ § 1 pkt 2 k.p.c.) oraz wnioski o przyjęcie skargi do rozpoznania wraz z uzasadnieniem (art. 398⁴ § 2 k.p.c.), stanowią dwa odmienne, z uwagi na funkcje, jakie pełnią, niezależne od siebie wymania skargi kasacyjnej. Skarżąca formułując, więc wniosek o przyjęcie skargi do rozpoznania i jego uzasadnienie powinna przedstawić wyodrębniony, samodzielny wywód prawny odnoszący się do wskazanych przesłanek przyjęcia skargi kasacyjnej do rozpoznania. Samo odwołanie się do uzasadnienia podstaw kasacyjnych, jest niewystarczające.

Skarżąca twierdzi również, że w sprawie istnieje potrzeba wykładni przepisów prawnych tj.: art. 23 k.c., art. 24 k.c., art. 415 k.c., art. 160 w zw. z art. 380 k.p.c. oraz art. 328 § 2 k.p.c. Skarga powódki nie zwiera jednak w tych kwestiach szerszego uzasadnienia zmierzającego do wykazania, że dotychczasowa wykładnia tych regulacji dostępna w dotychczasowym orzecznictwie jest niedostateczna lub, że istnieje potrzeba zmiany dotychczasowej wykładni. Skarga nie zawiera również wskazania na rozbieżności w orzecznictwie.

Powołując się na przesłankę z art. 398⁹ § 1 pkt 4 k.p.c. skarżąca ponownie powołała kwestię udziału interwenienta ubocznego w postępowaniu. Jak wykazano, rozumowanie skarżącej w tym zakresie jest nietrafne i nie można uznać, że wykazała ona kwalifikowane, widoczne przez potrzeby głębszej analizy naruszenie przepisów prawa, a tylko takie naruszenie może prowadzić do oczywistej zasadności skargi kasacyjnej.

Mając to na względzie, Sąd Najwyższy odmówił przyjęcia skargi kasacyjnej do rozpoznania i ze względu na trudną sytuację materialną skarżącej orzekł

o kosztach postępowania kasacyjnego zgodnie z art. 102 w związku z art. 391 § 1 i art. 398²¹ k.p.c.

Podstawę rozstrzygnięcia o kosztach pomocy prawnej udzielonej powodowi z urzędu w postępowaniu kasacyjnych stanowił § 4 oraz § 8 pkt 6 w zw. z § 16 ust. 4 pkt 2 rozporządzenia Ministra Sprawiedliwości z dnia 3 października 2016 r. w sprawie ponoszenia przez Skarb Państwa kosztów nieopłaconej pomocy prawnej udzielonej przez radcę prawnego z urzędu (Dz. U. 2016 r., poz. 1715).

jw

a.ł.